

Kovács István világbajnoki címmel búcsúzott az amatőr ökölvívástól (archív)

Description

Pontosan húsz évvel ezelőtt, október 26-án Kovács Istvánnak a budapesti ökölvívó világbajnokság döntője volt az utolsó amatőr mérkőzése. Amikor már a Bundesligában bokszolt, nagy magyarságtudatától fűtve gyakran hangoztatta, hogy mindenképpen éremmel szeretne a hazai közönség előtt búcsúzni az amatőr pályafutásától. Álma valóra vált, megszerezte az aranyat a pehelysúlyú döntőben, ahol Falk Huste volt az ellenfele, de a német egy percre sem tudta kétségessé tenni Koko győzelmét. Ez volt az ötödik meccse, s a 17-4, a leléptetés (16-1-nél), 17-1, 15-2 arányú győzelmei után következett a Huste elleni 6-2. Ilyen fölényrel végig harcolt sorozat után nem véletlenül nyilatkozta azt Dariusz Michalczewski, profi világbajnok, a vb díszvendége hogy „Kovács a legjobb amatőr ökölvívó a világon.”

Koko könnyed, laza táncával uralta a szorítót, elmozgások utáni látványos visszaütések jellemezték. „A második menetben ütést kaptam az elődöntő során megsérült szememre, 20 másodpercig nem is láttam vele. A döntőbejutásért az orosz ellen elzsibbadt a fél arcom, ami attól kezdve végig fájt” – nyilatkozta akkor Kovács, aki a magyar ökölvívás egyetlen kétszeres világbajnoka (1991, 1997) és ez idő tájt egyben az eddigi utolsó.

A sérüléssel kapcsolatban így emlékezett vissza Csötönyi Sándor MÖSZ akkori elnöke:

– Féltem Kokot a sérülés miatt, de mivel abban is biztos voltam, hogy a döntőben a német meg sem tudja majd ütni, mindent elkövettem azért, hogy engedjék bokszolni a döntőben, mert hogy az orvos bizottság erőteljesen vacillált. Nem kevés pénzbe került, hogy a bizottság tagjait a Gundelben vendégül lássuk és addig addig folyt a

sportdiplomáciai meggyőzés, míg a Gundelt már rég bezárták és mi még mindig ott egyeztettünk, s Koko végül bokszolt és simán nyert.

Szántó Öcsi bácsi, az akkori szövetségi kapitány:

– Pista elég komoly sérülést szenvedett össze az elődöntőben, de szerencsénk volt, hogy utána egy pihenőnap következett. Pistával beérett az együttműködésünk, melyet 1994 óta folytattunk. A Vasasnál volt igazolva és jóformán személyes edzőjévé váltam, amit a Vasas akkori elnökének, Meszéna Miklósnak köszönhattunk, mert hozzájárult ahhoz, hogy az edzőtáborokon kívül is csak én dolgozzak Kováccsal. Ennek a közös munkának azért volt eredménye: Koko olimpiai, világbajnoki és Európa-bajnoki aranyat is szerzett. Atlanta után megkaptam az olimpiai aranyérmét, amit egy éven át őriztem, a világbajnoki aranyát viszont örökre nekem adta és húsz éve birtokolom, nagy örömmel és büszkeséggel. A szövetség akkori elnöke, Csötönyi Sándor is méltó módon elismert minket, az anyagiakon túl a két bajnok és magam is, mint a kapitány egy-egy aranyórát kaptunk ajándékba. Nem feledem azt sem, hogy abban az évben az év edzőjének választottak Magyarországon, amely megtiszteltetés a sportágban dolgozó edzők közül csak nekem jutott osztályrészül.

(Koko-t az elmúlt napok többszöri próbálkozásai ellenére nem lehetett elérni.)

Archív fotó: Nemzeti Sport

Fotó: Róth Tamás